

קול יעקב

זמני השבת באלעד:

הדלקת נרות: 19:12

צאת שבת: 20:20

זמן ר"ת: 21:02

עלון מס' 141 | י' באב |

תשפ"ג | שנה 3

מטעמים לשולחן שבת

לדפי"ש:	לע"נ:	להצלת:
רפאל	יורם בן מרים ~	כל משפחת דרשן
דוד בן אודליה ~	אהובה	בת חיה ~ ניסים
ישי בן שושנה	בן יצחק ת.צ.צ.ה.	

ולרפואת כל חולי ישראל

הבטחת דוד המלך לדור האחרון שתתקבל תפילתם בכל מצב

אם כן, מאחר וגלוי וידוע לפניו - יתברך - הנסיונות התקיפים שיפקדו את הדור האחרון, וכמובא ב"אור החיים" הקדוש שבסוף הימים ינתן הורמנא (רשות) לכח שער החמישים של הטומאה לשחרר את כוחותיו למלחמת קיומו - במרכבה הקדושה, ומה שלא ניתן לכוחות רשע אלו רשות להשתולל מקודם, תנתן להם רשות בסוף הימים להצטייד עם מיטב כוחותיהם לרדוף ולהקיף כל ירא ה', ואת כל המתקרב לה' ולתורתו, ולהגביר עליו נסיונות מכל צד, פיתויים וגרויים שממש צריך נס לעמוד כנגדם, ולכל אלו שרק ירצו להתחזק ולהתקדם בקדושה, תיכף יצאו לעומתם כוחות הרע במניעות גדולות.

השאלה הנשאלת היא, מה העצה ?

אמת, הנסיונות, הקימות מהנפילות, הקשיים, מרוממים את השב ואת המתקרב, אבל השאלה הנשאלת, מנין, ובאיזה דרך יקח האדם לעצמו כוחות להיות מבוסס ויציב לרוחות הסערה המקיפים אותו מכל עבר.

ובכן העצה היא - תפילה, בכח התפילה והתחניה שיבקש אדם על עצמו יום יום, יצליח לשאוב כוחות נפש מחדשים לצאת למלחמה כל יום מחדש על אף המעידות הרבות.

וכאן שלוחה לנו בשורה מיוחדת לדור האחרון - "פנה אל תפילת הערער", ופירש"י שם (תהילים קב, יח): "נשחת ונהרס", לומר לנו: גלוי וידוע לפני האלקים שיפלות וירידת הדור האחרון, ועד כמה יהיו מכשלותיו - עד כדי בחינת - "נשחת ונהרס", עם כל זה לא יבזה ה' תפילתם, אלא יפנה אליה. ואף אם יזעק אליו

בדברי דוד המלך נאמר:

"פנה אל תפילת הערער ולא בזה את תפילתם - תכתב זאת לדור אחרון" (תהילים קב, יח-ט).

יש להתבונן, מה מבשר כאן דוד המלך עליו השלום לדור האחרון דוקא, הרי לכאורה אין בכאן שום חידוש מהמקובל לנו משך כל הדורות כולם, שאכן הקדוש ברוך הוא פונה לתפילתם של עמו ישראל ואינו בודה את תפילתם, ומה המיוחד אם כן שיש בפסוק זה מסר מיוחד לדור אחרון ולא לקודמיו.

כמו כן מובא באיגרות שומר אמונים שכן איתא ב"פרי עץ חיים" למהרח"ו זצוק"ל בשם מורו רבנו האר"י הקדוש, שהדור האחרון יהא כוחו וקיומו בתפילה יותר מכל דבר אחר, ומקור דבריו מהפסוק הנ"ל, וכן מפורש הדבר בסוף "שער הגלגולים" למהרח"ו בשם רבו, דעיקר העבודה בדורות האחרונים היא התפילה. אלא שזה צריך לדעת, שמבלי תורה שמקדשת ומרוממת את האדם גם התפילה לא תתקיים בידו.

ויש להבין, מה ישתנה הדור האחרון שיצטרך להחזיק בעמוד התפילה במיוחד.

ברור שהתשובה לכך היא אחת:

ידוע ידע הקדוש ברוך הוא שיפלות וירידת הדור המסיים את הגלות, וכפי שמסומן הוא בדברי חז"ל: "דור שבן דוד בא חוצפא יסגי, בן קם באביו וכו' יראי ה' ימאסו" ועוד.

שאינן רצון ה' בצעקותינו במצב שכזה, וכי יש לנו עצה אחרת?!

אדרבא, שעשוע גדול הוא לפני השי"ת בזמן ובמצב שכזה, כשקם אחד וזועק במר נפשו לה' שיצילהו מהעבירה, כי נמאס לו כל חייו מלחיות במצב של חטא, ואף ששוב חוטא ורואה שתחינתו לא התקבלה, מיד ירוץ שוב להתחנן על נפשו, ומשעשע הוא את הבורא בתפילתו, וכי איך לא יערב לאב כאשר בנו שפשע נגדו - תחינתו של אותו בן לאביו שיעזרהו להיות בן טוב ורצוי, הלא יכמרו רחמי האב על הבן ביותר בבקשה שכזאת.

ולכך, כמה נואלו בטעות נוראה אלו הנופלים בחטא ונמנעים מלבא ולהתחנן על נפשם, באומרם: בודאי לא יחפוץ הא-ל בתפילתי לאחר חטא שכזה, או לא יחפוץ בתורתו ומצוותי לאחר שנמאסתי בעיניו, החושב כן הלא איבד כל תקווה, מלבד שבזה סותר הוא את כל יסוד אמונתנו שמעיקריה הוא אמונת התשובה, וכמו שהארכנו בזה לקמן פרשת "שופטים" (מאמר צה), לסתור כל מיני טענות העולים בדעת החוטא להתייאש מהתשובה ומהקירבה לה', ואפילו מתוך מצבו הירוד והשפל ביותר.

ומה שנופלים בדעתם החוטאים מכח הפסוק: "ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חוקי", או ממה שמוצאים בזה"ק, שהחוטא, כל מצוותיו ותפילותיו הולכים לסט"א, זה מדובר ברשע המשלים במצבו, ואינו חפץ בתיקון עצמו, ועושה מצוות בלי נקיפת מצפון מעוונתו, זהו רשע שאין לה' חפץ בו, אולם החוטא שנקרא אומנם רשע בשעת החטא, אלא שמיד מתחרט וקץ בחייו על מעשה מאוס זה שעשה, ולא עוד אלא גם בשעה שחטא בפועל היה זה מתוך צער - היאך ממרה הוא את פי ה', בזה בודאי לא נאמרו דברי הזוהר הנ"ל. אלא מיד יעשה תשובה וירוץ לחדרי תורה ותפילה, ואם לאו אדרבא, כאן תהא מפתחו, אם יתמהמה מתורה ותפילה וכי למה יחכה? למה ימתין? הלא מבלי תורה ותפילה מחר שוב יפול בחטא, וכי איזה סיכוי יהא לאחד שכזה לקום מנפילתו ללא תורה ותפילה?

ולכך יש לחזק כהיום במיוחד את נושא התפילה - שהיא סם החיים בימינו. הלבבות בין כה שבורים, הדמעות בין כה נשפכות מכל מיני צרות וסיבות, עלינו לעורר את עצמנו לנצל את שברון הלב ואת דמעות העיניים לכתובת הנכונה - לאלקים, "שפכי כמים לבך נוכח פני ה'" (איכה ב, יט), בא הפסוק לומר לנו, נוכח פני ה' - לכיוון פני ה' - לא לכיוון את שברון הלב ודמעות העיניים למי שאין בו תועלת - שווא תשועת אדם, אלא לכיוון אותם לנוכח פני ה' שהוא ורק הוא המושיע האמיתי.

האדם מתוך הרע ומתוך הטומאה שמעד אליה, וממנה - יצעק להקדוש ברוך הוא להצילו להבא - לא בזה האלקים את תפילתו.

ובזה צריך האדם להיות "אומן" הנושא כלי אומנותו עמו שהוא התפילה, וענין נחיצות התפילה הוא בעצם יותר מאשר אומן וכלי אומנותו, דיותר דומה הוא ללוחם החייב להצטייד עם נשקו, וכמו שמתרגם התרגום על הפסוק: "אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי" - בצלותי ובכעוטי, התפילה והבקשה הם החרב והקשת של האיש הישראלי, ועל זה צריך האדם להתרגל להיות למוד לשוחח עם קונו בלשון שלו, ורגיל בתפילה ובקשר אמיץ וחזק עם הבורא. עולמנו מועד לפורענויות המתרגשות לבוא על בני אדם, ואבוי אם תפגע הרעה את האדם ולא ימצא מוכן בכלי מלחמתו שזו התפילה. מה יעשה אדם בזמן זה שהרעה עלולה למוטט אותו, אנה ינוס וממי יבקש עזרה, מי יתן לו תקווה ונחמה, אם לא התפילה שרק היא תסיר ממנו את הדאגה.

נתבשרנו, הגם שניפול לשיפלות גדולה ולירידות, עם כל זה תהא לנו הזכות עדיין לפנות בתפילה לה' להצילנו. ומובטחים אנו שיפנה האלקים לתפילתנו ולא ימאסנו. "תכתב זאת לדור אחרון", דור אחרון שמעידותיו יהיו רבות ועמוקות נכתב לו לאמר: "פנה אל תפילת הערער ולא בזה את תפילתם", וזאת בהתחשב בריבוי הנסיונות והמשברים, ובהצטרף אליהם היסורים הנוראים שיושפע בהם דורו של משיח המוסיפים על דכדוך הנפש, ולכן הבטחה מיוחדת לדור האחרון, שבכל עת שיפנה מעומק לבו לה' - יפנה ה' לתפילתו בכל מצב שהוא נמצא.

והנה מצינו במצרים שהיו ישראל שקועים במ"ט שערי טומאה ועובדי ע"ז, ועלתה שוועתם אל האלקים מן העבודה. ונתבונן מה צעקה יותר יפה ישנה מאשר לצעוק לה' שיצילנו מהיצר הרע ומן החטא והעוונות, הכי יש תפילה יותר יפה מזו? וכי לא עדיף לו להקב"ה לשמוע צעקה על רצון להינתק מהרע ולהירבק בו, מאשר לשמוע צעקה על ממון או יתר ענייני הגוף והחומר, בודאי שצריך להתפלל על הכל, וכמו שיבואר להלן, אולם היאך יעלה על דעת זה שמעד ברוחניות ונפל בעבירה, שדוקא הוא אין לו פנים להתפלל לפני ה', הלא הקב"ה מתאוה לתפילה שכזו שיצעק האדם לה' שיצילו מיצר הרע, ואין בזה סתירה לבחירה, אחר שזהו גופא שמתפלל לה' שיצילהו מהחטא זהו בחירתו בטוב.

ובפרט בדורנו, שאנו בשער הנו"ן של הטומאה, כמבואר באוה"ח הקדוש, וא"כ יעלה על הדעת

משל ונמשל

הבחור מצא את תיבת התכשיטים, שבר אותה ונטל משם מלוא חופניו. לפתע הוא נזכר במה שאמרו חז"ל: "אין אדם נוגע במה שמוכן לחברו". ואז אמר בלבו: "אם ממון זה שייך לי, מדוע אקח אותו באיסור?! ואם זה אינו שלי, לא תועיל לי הגניבה!", מדי שמט מידיו את התכשיטים היקרים וברח מהבית.

האלמנה והמשרתות לא היו יכולות להירדם. כאשר האיר השחר הן פנו לסקור את הנזק ולהפתעתן ראו שדבר לא נגנב. אמרה בעלת הבית: "זהו נס, ואין סומכים על הנס, כי לא בכל שעה מתרחש נס. עלי להינשא לאיש כדי לשמור על רכושי". ומיד קמה ועלתה אל ראש הישיבה שיבחר בעבורה תלמיד חכם וירא שמים כדי להינשא לו.

ראש הישיבה הצביע על אותו הבחור ואמר לה: "בחור זה הוא בחור טוב, ירא שמים ובעל מידות טובות אך עני מרוד". אמרה האלמנה: "בעושר זיכני ה' ית' ואין אני מחפשת חתן עשיר". לאחר זמן קצר הם נישאו, ואז ראה אותו בחור כמה שהוא צדק באותו לילה שעמד בניסיון ואמר שאם ממון זה מוכן בעבורו, יקבלנו בהיתר.

מעשה בבחור ירא שמים אשר היה נוהג לקום בחצות הלילה, לערוך תיקון חצות ואח"כ ללמוד בישיבה עד התפילה.

יום אחד היה טרוד במחשבה כיצד יוכל להינשא, והוא עני מרוד ואין בידו פרוטה לנדוניה. כאשר הלך ללמוד בישיבה, עבר ליד ביתה של אלמנה צעירה שבעלה נפטר מיד לאחר הנישואין והוריש לה הון רב.

בא אליו היצר הרע ולחש לו באוזנו: "כולם שם ישנים, הבית חשוך, שער החצר פתוח, התגנב פנימה וקח משם ממון ותכשיטים. לא בשביל לגנוב ח"ו, אלא בתור הלוואה, עד שתצליח להשיב את הכסף. הרי שזו מצווה, לשם שמים, כדי שתוכל לישא אשה בכבוד".

כך דרכו של היצר הרע, שהוא מפתה את האדם בהיתרים כוזבים. ואכן, הבחור נשמע לו ומצא את עצמו בתוך הבית. הוא גישש בחושך והלך לכיוון תיבת התכשיטים, ובדרך הפיל ושבר כמה דברים ומהרעש התעוררו בעלת הבית והמשרתות אך הן פחדו לקום.

אדם פוגש את חבריו הקמצן ליד חוף הים, ורואה שהקמצן שם לילדיו אטמי אזניים. האיש שואל את הקמצן לשם מה הם צריכים אטמים, והרי הם לא נכנסים למים? עונה לו הקמצן יש כאן אחד שמפריע להם לשחק כל פעם עובר וצועק ארטיק, גלידה..., ארטיק, טילון...

חמור מת בדיוק מול בית כנסת. אחרי שבוע, גוויתו עדיין שכבה מוטלת שם. הרב הלך להתלונן בפני ראש העיר: "אדוני ראש העיר, יש חמור מת מול בית הכנסת כבר שבוע ימים!"
ראש העיר ענה במבט עקום: "האם אין זה מתפקידך לדאוג למתים?"
כן, זהו תפקידי" ענה לו הרב בשלווה, "אך לפני כן, מתפקידי להודיע למשפחה"חמור מת בדיוק מול בית כנסת. אחרי שבוע, גוויתו עדיין שכבה מוטלת שם. הרב הלך להתלונן בפני ראש העיר: "אדוני ראש העיר, יש חמור מת מול בית הכנסת כבר שבוע ימים!"
ראש העיר ענה במבט עקום: "האם אין זה מתפקידך לדאוג למתים?"
כן, זהו תפקידי" ענה לו הרב בשלווה, "אך לפני כן, מתפקידי להודיע למשפחה"

4

